

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: *Ezrek ajkán csendült fel a „Hiszekegy” a tüzpiros jamboreei éjszakában...*

Forrás:

Uj Nemzedék

Bm

1926. 7. 20.

Osztályozás

Tárgy

371.447

Hely

Idő

1926

Személy

Helyszá

371.447 1926

Ezrek és ezrek ajkán csendült fel vasárnap este a magyar „Hiszekegy” a tüzpiros jamboreei éjszakában...

Munkásgyerekek a cserkészek között

Ötvenezer ember látogatta meg négy nap alatt a megyeri cserkész-nagytábort

— Az Uj Nemzedék tudósítójától. —

A megyeri Nemzeti Cserkész Nagytáborban négy napja zajlik az élet. A Duna szomszédos partjai véges-végig derült, mosolygó gyermekarcoktól népesek. Az egymáshoz simuló dombok ezer és ezer friss gyerektorok zengő nótájának felelnek hangtani pontossággal. Trombitaszó, harsány vezényszavak, csengő kacaj veri fel az öreg Duna tájait. A lankákon, a víz partján apró fehér sátrak világítanak. A tábor közepén, magasba nyúló árbócon a magyar trikolórt lengeti a szél. Cserkészek. Napsütötte, derültarcu magyar fiúk és tarka színekben pompázó külföldiek táboroznak itt a Duna partján Hét és félezer főnyi cserkészcsapat szállt táborba, hogy a

városok börtönéből kiszabadulva, itt éljen a ragyogó napfényben, egészséges levegőn. Izmosító erő, testi ügyesség költözik az ifjú életébe. Katonás rend és fegyelem minde nélkül.

Bámulatos munkát végeztek itt néhány nap alatt a fiúk. *Ezer és ezer sátor lepi el a tágas, nyílt dombláncolatot.* Felejthetetlen kép, amelyhez foghatót még nem is láttunk. Fent ragyogó kék ég, lent szabályos csoportokra, utcákra osztott szürkészöld sátorváros. A zászlók lobogása, csapatok ide-oda rajzása s a közönség nyüzsgése színes kaleidoszkopszerű forgásba vegyül össze.

A tábor legmagasabb pontján áll a világító cserkész helyettesének, Hampton lordnak har-

mincszemélyes sátra. *Belül perzsa himzésű keleti szőnyegek tarkítják.* Hasonló pompájú sátorra talán csak az ezeregy éjszaka meséinek hőseinél bukkanhatunk. Hampton lord sátra mellett a két főcserkész, Kluen-Héderváry Károly gróf és Teleki Pál gróf sátrai állanak. A sátrak ezrei között az idegenek is könnyen eligazodhatnak. Utjelző táblák hirdetik az utírányt. *Itt nem lehet eltévedni.* A sátorvárost széles utcák szelik keresztül-kasul. Csak annyit kell megkérdezni, hogy hol található X cserkészcsapat, nyomban utbaigazítanak, hogy indulj el a Hétvezéru ton át az Árpádvezéru tra, ott fordulj balra a Rákóczi-utra és annak harmadik benyílójában, a Csaba királyfi-uton megtalálod a keresett csapatot. A megyeri te-

lefonközpont is jobban funkcionál, mint a budapesti Lipót, Teréz és egyéb nevű centrum. Hogy honnan tanulták a fiúk, az szinte érthetetlen.

Az első őrszem

A kikötőben fehérhasu, csillogó kürtőjű, nagy személyszállító gőzösök ontják a közönséget. Egymás mellé sorakoznak a hajók és egészen ellepik a Duna vizét. A tábor bejáratánál beleütközünk az első őrszembe. Kellő igazolás után a széleskarimájú kalaphoz repül a tisztelgő kéz és mehetek tovább. A sajtósátorban egy barna, sudárnövésű őrsparancsnokot adnak mellém kalauzul. *Lehet vagy 16 éves,* komoly nézése elárulja, hogy szerepét, megbízatását megfontoltan teljesíti.

Elég egy pillantást vetni köröskörül, amerre csak a szem ellát és már kialakul a vélemény: *tisztaság, rend, fegyelem mindenütt és mindenkinél.* A tábor főterén, ezen a széles térségen zajlanak le a versenyszámok. Ugyanitt terülnek el a különböző parancsnoki sátrak, a sajtóiroda, a Magyar Cserkész kiadóhivatala, a „Cuki”, tele habos csokoládés gyönyörűségekkel, a gazdasági hivatal és az alkalmi árusítók bódéinak végeláthatatlan sora.

A parancsnoksági sátorról nem messzire terül el a külföldről érkezett csapatok városrésze. Sok bámulója akad a ezines, magyar szemnek exotikus színekbe öltözött idegenek hadának. Egyik kis szemlélődés után, elfogulatlanul nélkül, könnyű megállapítani, hogy *táborverésben, külső csinban a külföldiek messze alatta maradnak a magyar csapatoknak.* Ez különben két évvel ezelőtt lezajlott dániai jamboreen is eldől mindjárt az első napon. A külföldi sátorok szomszédságában áll a híres-neves „Ezermesterek” boszorkányos kis városa. Munkaszerető, dolgozó fiúk remekműve az egész tábor. Az Ezermesterektől egy

ugrás a 86-os Báhory-cserkészcsapat tábora ahol a budai fiúk fölött Junger Emül cserkész tiszti parancsnokol. Ennek a csapatnak van a legjobban kiépített konyhája, cementtel meg alapozott tüzhelynél dolgozik a szakács. Egyébként a pompásan fegyelmezett csapat a versenyszámok mindegyikében indul és erős küzdelmet folytat az első helyekért. A csapat diszesművi kapujával szemben táborozik a budai ciszterci gimnázium 25-ös Szent Imre-csapata. Ebbe a csapatba tartozik ifju Pettkó Szandtner Aladár is, aki a díszjelet fujta a kormányzó előtt a vérmező szemlén.

A „Tripoliszi“ cserkészek

A 284-es számú Szent Korona-csapatához éppen akkor érünk, amikor Sényi Béla dr., a csapat parancsnoka, az esti parancskiadás tartja. Ennek a csapatnak megszervezésénél nagyszerű munkát végeztek a cserkészvezető emberel. A főváros leghomályosabb eredetű városrészének, a Tripolisznak gyermekeiből regrutálták ezt a csapatot. Az első időkben a proletárcsaládok ellenszenvvel fordultak minden iránt, ami csak a cserkészzel összefüggésben állott, de a csapat parancsnoka lassan, kitartó és lelkes munkával ma már leküzdötte ezeket a nehézségeket és örömet látni, amikor a szülők tömegestől keresik fel a csapat táborozását és együtt lelkesednek gyermekeikkel.

Sényi parancsnok lelkes beszéde után esti imára lendültek a kezek. Az ima után ki-gyult a parancsnoki sátorral szemben emelkedő faragott fából ácsolt kereszt, amelynek alakját apró villanykörték rajzolják bele az alkonyba.

Kórházsátor

A táborváros sátorlakásait sok száz apró nemzeti színű zászló teszi színessé. A tábor egyik kimagasló pontját áll a Vöröskereszt-sátor, amelynek teljhatalmu ura Szold Endre dr. klinikai műtőorvos. Tizenkét hófehér ág sorakozik a ragyogó tisztaságu nagy sátorban, amelyben a műtőasztaltól kezdve a kö-

szérig mindent meg lehet találni. Itt várja Szold dr. vezetésével husz cserkészfiú, hogy szükség esetén segítségére siessen bajtársainak. Hhsszük, hogy nem sok dolguk akad a derék fiuknak!

Felharsan a kürt és a székesfehérvári hadi-árvák 262 számú csapatának híres zenekara zendít rá egy patlogó nótára és elkezdődnek a délutáni versenyek. A versenyhely egyik sarkán az első segélyből folyik a verseny, a II., VIII. és IX. kerületi cserkészek között. A törversenyen, amely délelőtt kezdődött és este 6 óráig tartott, 18 induló közül hatan kerültek a döntőbe és végül Dunay Pál, a 11-es Bocskay-csapat tagja vitte el a győzelmi pálmát.

Ismét másra terelődik a figyelmünk. Az egyik sarokban a lasszó- és krinolin-verseny folyik, amelyben boszorkányosan gyors mutatóványokat végeznek. A versenyszámok között különböző vidám és ügyes játékokkal szórakoztatják a közönséget.

Ötvenezer látogató

Igen, a közönség! A csillogó nyári fényzőnben sokezer főnyi embertömeg szorong. Az eddigi számlálás szerint a négy nap alatt, amióta a közönség számára megnyitották a tábor, ötvenezer ember látogatott el a megyeri sátorvárosba. Ebből a hatalmas számból a tegnapi vasárnapra harmincezer ember jut. Csillogószemű gyermekek, meglelt férfiak, hajlotthatu aggastyánok, tipegőléptű anyókák, a főváros apraja és nagyja mind-mind ellátogatnak ide, ebbe a csodavárosba.

Elnézem a tömeget! Hatalmas emberáradat tolong mindenfelé. Ellepik a sátrak tájékát. Az utak szélén kerékpárok hajkurásszák egymást, a kocsitron fényes autók rohannak tova és mindenütt rengeteg gyalogos ember. Mindent megcsodálnak, lefotografálnak és még autogramokra is vadásznak. Tömegesen állják körül a sátrakat, a csapatok konyháját. Külö-

nően az anyák, a nők érdeklődnek a menzsi iránt. Hát bizony azzal sem kell szégyenkezni. Bővíben van minden. Sürgős-forgás, élet, ba-

rátkozás, beszélgetés mindenütt. Nótaszó, trombitaharsogás, vezényszó zug mindenfelé. Jókedvű hangtumultus ez, amely sajátságosan vidám hangzavarral tölti meg a levegőt.

De nézzünk talán másfelé is. A pihenő csapatok versenyzői a látogatók megostromolják a Cuki-t, ahol házi kezelésben állítják elő és árulják az indiánert, csokoládébombát, kürtös fánkot, fagyaltot és az egyéb földi incesklendő gyönyörűségeket. Vidám cserkészfűk fehér cukrászköténnyel, sapkával a fejükön sürgölődnek a nagy népszerűségnek örvendő sátorban.

Éhes kürtészó. Véget ért a mai nap versenyprogramja. Megpihennek a fiúk és következik a jól megérdemelt — vacsora. Zörögnek a csajkák, koppannak a kanalak, gőzölög a sok kondér, a szakácsok alig győzik a sok munkát. Az éhes cserkészfűgyomrok is megkövetelik a magukét . . .

Esti tábortűz mellett

... És lebukik a nap a táborral farkasszem néző budai hegyek meredező fái mögött. Leszáll az est a sátor táborra és az alvó dom-bok között kigyul a tábortűz. Sötétség borul a tájékre és csak a tábor közepén lángoló tűzkereszt és az emelkedő hold világítanak. Néha-néha apró színes gömbök kusznak végig a sötét estben, lampionok. Az I. kerület cserkészei indulnak Sándor János kerületi parancsnok vezetésével a tábortűzhez. Itt is, ott is nóta kél, magyar dal csendül fel az éjszakában. A főtér és a Duna medre között mély völgy terül el, egy természetadta széles aréna. Itt gyujtották meg a hatalmas kerületi tábortűzet, amely körül kétezer főnyi közönség és az I. kerület cserkészei gyülekeztek a rőt és fekete félhomályban.

Jönnek a csapatok a sötét éjszakában és csak a kemény léptük döng a parlagon. Feszül az izmuk és — fáradhatatlanok. A délutáni forró melegben eltikkadtak. Pataokban csurgott a verejték róluk, de most mégis egy-

szerre, keményen, csattanva lépnek. Parancsnoikaik haladnak az élen. Katonásan szabott cserkésztiszti formaruhában. Ütemesen mozognak, kemény léptekkel, katonásan, csak, amikor felénk néznek a viharszíjas cserkészkalap alól, akkor látni, hogy legnagyobb részük jósdagos arcu, szemüveges pap, piarista, bencés tanár.

Ott fekszik a fűben a cserkészsereg. Fekszik, nézi a csillagokat, a vörösen izzó holdat és a meleg juliusi, tűzpiros jamboreei éjszakában régi mesék, magyar hősök tettei ősi turáni dallamok kelnek életre . . .

Az énekszámok között vig szavالاتok és dalokat adnak elő. Amint egy kis szünet támad, tréfa, vidám kacaj csendül fel. Az aréna egyik sarkában elhelyezkedett csapat ütemesen így kiált fel:

„Meg—es—nek a szu—nyo—gok!”

Nyomban készen van rá a felelet a másik oldalról:

„Nem kár ér—te—tek!”

A magyar csapatok énekét hatalmas Huj, huj hajrá! felkiáltás szakítja félbe. A tábortűzhez érkező fehérsapkás dán csapatot üdvözlők. Fél tizenegyre jár az idő, amikor az előadásnak vége van. Felcsendül egy bus, ismerős dallam, a legszebb imádság, a magyar Hiszekegy és ennek az imádságnak a szent áhitatával tér nyugalomra a fáradt cserkészsereg . . .

*